

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 254/2021
11.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић, Драгомира Милојевића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Константина Ранкова, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 455/18 од 11.02.2020. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 84/20 од 02.12.2020.године, у седници већа одржаној дана 11.03.2021. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Константина Ранкова, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 455/18 од 11.02.2020. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 84/20 од 02.12.2020.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К 455/18 од 11.02.2020. године окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, па јој је изречена условна осуда којом јој је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца, која се неће извршити уколико окривљена за време проверавања у трајању од 2 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљена је обавезана да на име судског паушала плати износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док трошкова кривичног поступка није било.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 84/20 од 02.12.2020.године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА и првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Константин Ранков, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и став 2. тачка 1) ЗКП,

са предлогом да Врховни касациони суд „преиначи нижестепене пресуде или да пресуде укине и ствар врати нижестепеним судовима на поновни поступак“.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио је списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене АА у захтеву за заштиту законитости суштински истиче да се побијане правноснажне пресуде заснивају на незаконитом доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати и то пре свега на исказу оштећеног ББ, са којим је окривљена живела у ванбрачној заједници или другој трајној заједници живота, као и на исказу његове мајке - сведока ВВ, иако они као привилеговани сведоци, пре испитивања, нису упозорени у смислу одредаба ЗКП да не морају да сведоче.

Врховни касациони суд изнете наводе захтева браниоца окривљене оценио је као неосноване, из следећих разлога:

Чланом 94. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да је од дужности сведочења ослобођено лице са којим окривљени живи у браку, ванбрачној или другој трајној заједници живота, док је ставом 3. наведеног члана прописано да је орган поступка дужан да лице из става 1. овог члана, пре испитивања или чим сазна за његов однос са окривљеним, упозори да не мора да сведочи, као и да се упозорење и одговор унесе у записник.

Из списка предмета и из навода поднетог захтева произилази да су окривљена и оштећени живели у ванбрачној заједници 7-8 месеци, у периоду од новембра 2018. године до јуна 2019. године, која заједница је престала да постоји када се окривљена одселила из стана у коме су живели заједно са мајком оштећеног - сведоком ВВ.

Према томе, оштећени ББ у време давања исказа пред Основним јавним тужиоцем у Зрењанину – дана 17.07.2018. године, односно пред судом на главном претресу дана 11.02.2020. године, није имао својство ванбрачног супруга окривљене и самим тим није био лице које је ослобођено од дужности сведочења у смислу члана 94. ЗКП, због чега орган поступка није ни био дужан да оштећеног ББ, а свакако ни сведока ВВ, пре испитивања упозори да не морају да сведоче, сходно члану 94. став 3. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се неосновано у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене правноснажне пресуде побијају због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљене, као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП. Међутим, Врховни касациони суд се у оцену истакнуте повреде закона, није упуштао, јер је образложена оспоравањем чињеничних утврђења суда у погледу испуњености услова за својство ванбрачних супружника, у ком случају би се кривично гоњење предузимало по приватној тужби, сходно члану 222. Кривичног законика, што представља повреду члана 440. ЗКП, на коју се указује и осталим наводима захтева, а која у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић